

Mirco Agerde 2003

Hatodik katekézis:

Mária ígéretei azoknak, akik neki szentelték magukat

Drága testvéreim: Máriának szenteltük magunkat, hallottuk szavait, hogy Ő „*egységben van mindazokkal, akik anyai Szívének szentelték önmagukat*” és hogy „*sokmindent tartogat még számunkra*” (2002.12.8)

Égi Édesanyánk arra hív minket, hogy „*ne hagyjuk, hogy véget érjen*” (2002.12.8) e nap lelki ünnepe. Arra hív minket tehát, hogy éljük meg nap mint nap ezt az odaszentelődést, hogy szokásunkká váljon Rá hagyatkozni, ajándékozzuk meg teljes rendelkezésre állásunkkal, magunk és a világ megmentésére irányuló tervéért. Arra hív, hogy szeressük a rózsafüzért, hogy egyre buzgóbbakká váljunk az Eukarisztia felé, hogy megértsük szerény és állhatatos keresztény tanúságtételünknek jelentőségét és arra, hogy „*őrizzétek és védjétek ezeket a helyeket (a Sanmartinoiakat): örökre enyémekek maradnak; itt várjatok rám, én itt várok rátok minden nap.*” (2002.12.8)

Szívből kívánom mindenkinek, hogy az odaszentelődése valóban hatásos és tartós legyen!

Azzal szeretnénk befejezni ezt a katekézis-sorozatot, hogy megpróbáljuk megérteni, mi az a „sokminden, amit a Szűzanya tartogat számunkra”. Ha igaz, hogy az odaszentelődési szöveg felolvasásával elkötelezettségeket fejeztünk ki a Szűzanyának: „Elkötelezzük magunkat, hogy mindig bátran megvalljuk hitünk igazságait, és katolikus hitünk szerint élünk. Teljesen alávetjük magunkat a Pápa rendelkezéseinek, és a vele közösségben levő püspököknek, ... elkötelezzük magunkat Isten és az Egyház parancsolatainak megtartására ...; elkötelezzük magunkat, hogy életünk részévé tesszük a katolikus vallás vígasztaló gyakorlatait (a szentáldozást és a rózsafüzér imádkozását). Végül megígérjük neked, hogy egész szívünket a te áldott tiszteletednek szenteljük, hogy így sietessük és biztosítsuk Szeplőtlen Szíved uralmával, imádott Fiad Szívének uralmát...”; éppen így az is igaz, hogy Mária a neki szentelt gyermekeinek olyan ígéreteket tett, amelyek jóval meghaladják azokat, amiket mi, elesett és korlátozott emberek az Égnek tudunk tenni.

Az ígérek, amelyekről most szeretnénk beszélni, fel vannak sorolva annak a könyvnek a 12-13. oldalán, amit a felkészüléshez használtunk. Azt tanácsolom, hogy gyakran olvassátok el őket, főleg a nehezebb időkben: ha hittel olvassuk, érezni fogjuk, hogy Mária anyai melegségével mellettünk van és segíteni akar, azonnal észrevesszük a bizalom melegét, amely minden ellenére támogat minket az előrehaladásban. Egyébiránt emlékezzünk rá, hogy az, hogy Máriának szenteltük önmagunkat, nem mentesít a szenvedés és a keresztek alól, hanem abban segít minket, hogy hívő lélekkel hordozzuk őket, hogy szembenézzünk velük.

Ez alkalommal megvizsgálunk néhányat az ígérek közül, és megpróbáljuk megérteni a lelkiességüket: ez elég lesz arra, hogy kapjunk egy képet arról, hogy mit jelent az, hogy „sokmindent tartogat még számunkra”.

„*Anyai oltalmamat ígérem mindazoknak, akik nekem szentelték magukat.*” (89.7.5)
Ahogyan egy édesanya védi saját gyermekét, úgyszólván félig nyitott szemmel alszik, halálakor utolsó gondolatát is hozzájuk intézi, akkor is, ha minden rendben velük és egészségesek, stb., így tesz Mária is – mint a legfőbb édesanya –, sosem fordítja el tekintetét rólunk, folytonosan óv minket. Mindazonáltal az az oltalom, amiről a Szűzanya beszél, nem vonatkozik a téglára, ami a fejünkre eshet séta közben vagy a munka közben az ujjunkra mért kalapácsütésre stb.: az Ő oltalma lényegében a lelki rendre vonatkozik. A legnagyobb veszélyt a halálos bűn jelenti számunkra, amely elválaszt minket Istentől. A Szűzanya itt lép közbe hatékonyan a mi üdvösségünk érdekében! Ez nem azt jelenti, hogy a materiális rend

nem fontos; ellenkezőleg, a Szűzanya ebben is tud segíteni, ha úgy tartja, hogy éppen az úgymond materiális kegyelem segíti lelki fejlődésünket.

Például: kérhetnénk Istent, hogy nyerjünk a lottón? Kétségkívül, hiszen az Úrba vetett bizodalunk lehet és kell hogy a legnagyobb legyen. Biztosan arra kezdünk gondolni, hogy ezzel az összeggel ezt meg azt segíthetnénk, ilyen egyesületet, olyan mozgalmat stb., de aztán, amikor konkrétan kezünkben tartjuk a szép nyereményt, azt kezdjük mondani, hogy az infláció egyre csak nő, hogy gyorsan fogy a pénz, hogy most jobb haszonra szert tenni, hogy később több legyen, és így tovább! A végtelen Atya, aki jobban ismer minket annál, mint ahogy mi ismerhetjük saját magunkat, tudja, hogy több vagy kevesebb materiális kegyelmet adjon lelki növekedésünk érdekében.

De mit kell nekünk tenni azért, hogy ez az ígéret teljesüljön? Oltalmát kell keresnünk, anyai palástja alá kell rejtőznünk, és soha el nem szakadni tőle; el kell távolodnunk a világ csábításaitól, meg kell tanulnunk kikapcsolni a televíziót, amely első számú eszköze a mulandó, a felszínesség-kultúra közvetítésének és az ateizmus-méreg beadásának; végül nem szabad pillantásunkat elfordítani folyvást ránktekintő, minket soha el nem hagyó szemeiről.

„Szeretetének szétsugárzó központjaivá teszlek titeket, mivel ti Isten alkotásai vagytok.” (91.2.2)

Ez is egy jelentős ígéret; ahogyan egy radiátor – ez valószínűleg egy elég banális, de szemléletes példa –, amely meleget sugároz, és felmelegít mindenkit, aki vele egy szobában tartózkodik, ugyanúgy az, aki megélve az odaszentelődést hagyja, hogy Mária formálja, elkezd majd Isten szeretetének melegét sugározni, felmelegítve és megvilágosítva mindazokat, akik körülötte vannak, kezdve saját környezetével.

Ez egy nagyon szép ígéret, mert rajta keresztül a Szűzanya gyökeres változást ígér az életedben: az egoizmusból az önzetlenség felé, egy önmagunkra alapozott életből egy olyan élet felé, ahol másokban meglátod Krisztus arcát; ez olyan ígéret tehát, amely garantálja az életörömet az Evangéliumban írtak szerint: *„jobb adni, mint kapni”*! És ha belegondolunk, igaz: mert ha valaki ad, azzal azt akarja kifejezni, hogy nagy öröm tölti el és örül, miközben továbbadja, amit birtokol, mert érzi, hogy azzal segít valakinek, mert érzi, hogy az, amit ő maga ajándékba kapott, új értéket kap és gyümölcsöt hoz. Az azonban, aki azért él, hogy kapjon, az önzés börtönében van és nem lehet boldog, mert attól, hogy mindig a középpontban vagy mások felett akar állni, mélységes belső szegénységét és ürességét nem ismerheti fel. Bárcsak sok fiatal megérthetné, és megtanítanák nekik ezt a mélységes igazságot!

„Anyai Szívemben otthonra lel szívetek; egyesítelek seregeimmel, különösképpen kedvelt gyermekeimnek nevezve titeket.” (90.12.8) **„Én azokban a szívekben maradok, melyek szeretnek engem, és amelyek nekem szentelték magukat.”** (90.4.22)

Azért vesszük együtt ezt a két üzenetet, mert egyrészt a Szűzanya azt ígéri, hogy a mi kis szívünket nagy Szeplőtlen Szívébe fogadja; másrészt viszont azt mondja, hogy szíveinkbe, azaz életünkbe lép, és ott is marad.

Az Ő Szíve a mienkben, a mi szívünk az Övében, hogy elkísérjük egymást minden nap Jézushoz, örömünk forrásához; ezekkel a szavakkal Mária azt mondja, hogy szív-szimbiózist szeretne alkotni velünk, egybeolvadást Közte és köztünk: így mi neki adjuk mindazt, amik vagyunk, és mindazt, amink van (amely Istentől származik!). És Ő hasonlóképpen fog tenni velünk: lassan úgy kezdünk majd látni, ahogyan Ő lát, úgy érezni, hallani, ítélni, ahogyan Ő érez, hall, íté; és mindez így lesz az öröm pillanataiban, a fájdalom pillanataiban az örök dicsőségre várva; és így cselekvésünk, beszédünk és életünk csakis szeretet lesz Isten nagyobb dicsőségére és sok testvérünk megmentésére; szemlélődökké és aktívakká válunk, lelki emberekké és ennek az édesanyának elszánt apostolaivá, aki egyre hasonlatosabbá akar tenni minket Jézushoz.

„Lehetővé tettétek nekem, hogy sokatok szívét szívem rabjává tegyem. A jóság, amit nekem felkínáltatok, mindenki számára az irgalmasság növekedését eredményezi” (94.2.2)

Ez a kijelentés is valóban bátorító, de ezzel együtt egy életprogramot kér; ha igaz, hogy – ahogyan azt a 2. katekézis alkalmával elmondtam a gyónás kapcsán – az egyes ember által minden tudatosan elkövetett bűn az egész hit és az egész Egyház hátrányára válik, csökkentve annak szentségét, ugyanannyira igaz, hogy minden szeretetből cselekedett jó az egész hit, az egész Egyház előnyére válik, növelve annak szentségét.

Ezt akarja a Szűzanya mondani azzal, hogy a jó, amellyel megajándékoztatok a felkészülés és ima e hetein keresztül is, amely az odaszentelődéshez vezetett titeket, mindenki számára az irgalmasság növekedését eredményezi! A misztikus test tana, hogy ha egy tagja szenved, akkor az egész test szenved; ha egy tag örvend, akkor az egész test örvend! Ebből az ígéretből fakad az a keresztény életprogram, amelyet korábban hangsúlyoztunk: fáradhatatlanul tenni a jót; akkor is tenni, ha felebarátunk kigúnyolja, elutasítja, visszautasítja mivel **„ti azért feleltok, amit nem adtatok, és nem azért, aki nem hallgatott meg titeket.”** (87.11.16); ez a jóság – ha meg nem értett is – az egész test előnyére válik, mindenki számára az irgalmasság növekedését eredményezi.

Ezzel kapcsolatban hangsúlyozzuk azt a fontos látomást a Purgatóriumról, amelynek Renato Baron látnok volt a főszereplője 2001. november 1-jén: ez alkalommal a mi időnk szerint kb. 15 percen keresztül élte át azt a szenvedést, amelyet egy lélek él át a Purgatóriumban: nem az elkövetett bűnök miatt szenvedett, hanem a jó miatt, amit megtehetett volna, de nem tett meg földi élete alatt. Világos, hogy a bűnöket Isten megbocsátotta és elfelejtette, mert máskülönben nem üdvözülhetnél (a Purgatórium üdvözülés!). Ami vezekelni való marad, az a bűnök fájdalma, tehát a bűn következményei. A bűn egyrészt a jó mellőzése (egy elmulasztott erényes cselekedet!), másrészt viszont a sok mulasztásról sem szabad megfeledkeznünk, azaz amikor tehattunk volna valami jót, de amit oly gyakran nem tettünk meg ellenszenv, emberi szempontok, lustaság miatt.

Miben állt a szenvedés? Abban a mély óhajban, hogy még egyszer visszamenjen, és megtegye azt, amit meg kellett volna tennie, de már nem teheti, mert az Isten által számára meghatározott idő lejárt!

„Megígérem nektek is és mindazoknak, akik követni fognak engem, hogy meglátjátok Jézus Szívének és Mária Szívének diadalát a világban.” (88.8.13)

Nyissuk meg tehát szívünket a reménynek: a Szűzanya, ahogy Fatimában is, új és szebb időket ígér nekünk, és arra kér minket, hogy segítsünk neki az előkészítésében. Mindazonáltal ne értsük félre ezt a szép ígéretet. Hihetnénk, hogy mivel Mária megígérte: ha neki szentelem magamat, részt vehetek Szeplőtlen Szívének győzelmében, addig a pillanatig nem halhatok meg! De az ígéret valódi jelentése az, hogy a Máriának való megélt odaszentelődés a kiválasztottság jele, egy bizonyosság abban, hogy a jó úton tart téged egészen addig, amíg győzedelmeskedik, mindenekelőtt a Te életedben és rajtad keresztül sok testvéredében is. Ha Mária azt mondja neked, hogy győzelmét látni fogod, az tényadatot jelent. Ha itt leszel, még ezen a földön látni fogod; ha nem leszel már itt, akkor majd a túlvilágról látod; de ha a túlvilágról fogod látni, az azt jelenti, hogy üdvözülsz, hogy a Menyországban örvendezel a győzelemnek, hiszen te is dolgoztál rajta, amíg testben laktál.

Az imént említett dolgok fényében még jobban megérthetjük az utolsó ígéret lelkiségét, amelyről most szeretnénk beszélni:

„Megígérem nektek, hogy életek utolsó pillanatában én fogadlak titeket, és elkísérlek, hogy az Atya elfogadjon titeket.” (88.4.2)

A Szűzanya a legmesszemenőbbekig édesanyánk kíván lenni: létezésünk minden fázisában velünk van, de különösen az Atyához akar minket elkísérni és tanúskodni mellettünk. Ez az ígéret garantálja azt a végső pártfogást, amelyért egy időben oly gyakran imádkoztunk; ez a garancia arra, hogy a kísértő démon semmit sem tehet velünk szemben ezekben a végső percekben, mivel – ahogyan az ördögűzők mondják – az ősi ellenség már menekül, ha a Szűzanyának csak a lélegzetét érzi, még ha nem is látja. Aki megéli a Szűzanyának való odaszentelődést, azt beburkolja Mária misztériuma, akár életben van, akár meghalt: és azok

között, akik San Martino tapasztalatát már a kezdetektől fogva megélték, van aki tanúságot tud tenni arról, hogy érezte Mária jelenlétének jellegzetes illatát, amely körbelengte a ravatalt a gyászszertartás alatt, vagy hallotta, hogy valaki e szavakkal lehelte ki lelkét: itt van, látom Őt!

Valóban nagy ígéretei vannak tehát a Szűzanyának, amelyeket nekünk is folyamatosan nyújt, akik épp csak hogy Szeplőtlen Szívének szenteltük magunkat. Olyan ígéretetek, amelyek számba veszik minden lelki igényünket, életünk minden fázisát ettől a pillanattól kezdve egészen addig a napig, amíg átlépünk a végtelenbe.

Mit mondhatunk ennek a katekézis útnak a végén? Alázatosan el kell ismernünk, hogy sokat kaptunk, hogy csodálatos kegyelem-ajándékokat tapasztalhatunk meg, hogy kicsit jobban megismertük Égi Édesanyánkat és hogy megértettük, Ő arra hív minket: működjünk együtt egy nagyszabású üdvözítő tervért ezekben a hányattatott időkben. Cserébe miénk a dicsőséges örökkévalóság ígérete, egy végtelen boldogságé, amely földi életünk keresztjeiért bőségesen kárpótol majd. És miért éri el nekünk mindezt a Szűzanya? Íme a válasz:

„Dicsőítsétek velem az Atyát. Gyermekeim titeket én küldelek és vezetek; ti vagytok számomra 'a Szeretet önkéntesei', a hadseregem, akik elkötelezettek abban, hogy minden lélek megszülessen a Kegyelemben, hogy belépjen a Szeretethez, a szentég királyságába. Drága gyermekeim, ne legyen más fontos küldetésetekben: beszéljétek a szeretetről szeretetből, igazságról igazságból, beszéljétek Istenről! Ma egy magot adtam a kezetekbe, hogy minden emberi szívbe elvesse és Jézus Egyháza megerősödjön és megszentülve növekedjen. Nagy és bőséges lesz a ti jutalmatok. Köszönöm drága gyermekeim, megáldalak titeket és magamhoz szorítalak benneteket.” (2002.10.13)

A Szűzanya tehát különféle lelki kegyelmeket akar számunkra szerezni, hogy aztán továbbadhassuk őket testvéreinknek; mindenféle jót csepegtet belénk, mert azt szeretné, hogy a szeretet misszionáriusává váljunk. Az Egyház Tanítóhivatala nem új evangelizációról beszél oly gyakran? És a Szűzanya épp ezt készíti elő, szervezi meg: **„lelkek milliói azt kockáztatják, hogy örökre elvesznek: ezért mindenki segítségét kérem, aki nekem szentelte önmagát”**. (98.8.15)

Ne felejtjük el, hogy e veszélyeztetett lelkek között ott lehetnek rokonaink, barátaink, ismerőseink: ezért nem kellene teljesen másokra bízunk ezt a nagy és sürgető feladatot, hogy Mária misszionáriusai és tanúi legyünk.

De mit jelent tanúnak lenni? Tanúnak lenni nem azt jelenti, hogy elmondunk egy eseményt, hanem hogy saját életünkkel igazoljuk; azt mondjuk életünkkel, hogy e történet annyira igaz és fontos, hogy mindennek ez alkotja értelmét. Ha boldog vagy, hogy a Szűzanyának szentelted magad, mondd el az életeddel, mutasd meg, hogy ez a cselekedet neked fontos és a remény forrása, és meglátod, hogy sikerül majd Édesanyánkhöz vinned sok más lelket is – akiket Mária aggóva vár, akiknek szívébe Mária az üdvösség pecsétjét üti.

És mik a feltételei annak, hogy misszionáriusok legyünk, úgy ahogy Égi Édesanyánk szeretné?

Mindenekelőtt felül kell emelkedni az emberi véleményeken és nem szabad az igazság tanúságtételétől félni. Senki sem tagadhatja, hogy manapság nagyon nehéz Istenről vagy morális, vallási értékekről beszélni; mindazonáltal emlékeznünk kell arra, hogyha vissza is utasítanak vagy kigúnyolnak minket, mi Isten előtt elvégeztük kötelességünket: ki ítélkezik rólunk a végén? Isten vagy az ember? **„Aki megismertet engem az emberekkel, az elsőnek fog számítani az Mennyek Országában”** mondja Jézus az Evangéliumban!

Egy második fontos feltétel, hogy ne önmagunkat és saját terveinket keressük, ne azokat tegyük az első helyre. Ha a saját életemet juttatom érvényre önmagam és önmegvalósulásom keresésében, nincs már hely az Úrnak és az Ő tervének! Ellenkezőleg, Ő az egész akaratunkat óhajtja, hogy működhesse általunk munkánkban, családi, szociális stb. életünkben.

Harmadik fontos feltétel: alázat! Sose legyünk türelmetlenek az igazság hirdetésekor; mindig ott kell lennie a szeretetnek, különben az igazság sem használ. Ahogyan korábban

mondtam, emlékezzünk arra, hogy a legigazabb tanúságtételt az életünkkel, nem a szavainkkal adhatjuk; emlékezzünk továbbá arra, hogy nekünk keresztényeknek nem az a feladatunk, hogy győzelemre vigyük az igazságot, az igazságosságot és a szeretet, hanem hogy életünkkel tanúskodjunk az igazság, az igazságosság és a szeretet mellett.

Vigyázat viszont: a keresztény misszió nem programokra vagy az emberi képességekre alapozódik. A misszió ereje nem a mi többé-kevésbé egyedülálló zsenialitásunkból ered; a tanúságtétel és a misszió ereje és hatékonysága abból a tényből ered, hogy minden megkeresztelt részese Jézus prófétaságának.

A keresztséggel a szőlőbe oltott vesszőkké válunk: és a szőlőtő (Krisztus) az, aki táplálja a vesszőt, aki minden szükségést megad ahhoz, hogy missziója gyümölcsöt teremjen. Ilyen a keresztény, amikor Isten szeretetért tanúskodik: a mi missziónk magába foglalja az Ő tevékenységét is. Ő együttműködik velünk és megerősít minket, küld beszélni és cselekedni. Jézus adja a cselekedethez azt a fényt, amelytől tanúságtétellé válhat, és amely szavaink jelentését üdvözítő kegyelmének hordozóivá teszi; szép tudni a tanúságtevőnek, hogy Jézus cselekszik és erősít meg, akármennyire te beszélsz és cselekszel. Azonban bátornak kell lenni, mert Ő nem működik tétlenségünkben és nem tanúskodik a mi csöndünkben.

Végül emlékezzünk a misszió céljára, melyet az Ég kér, és főleg tőlünk, akik Mária Szeplőtlen Szívének szenteltük magunkat: mégpedig hogy segítsünk neki megmenteni a sok-sok testvérünket; hogy járuljunk hozzá, hogy Isten népét szilárdan visszatérítsük a hithez, szétosztva mindenkinek azt, amit ezen a héten is kaptunk. A misszió célja az, hogy életünkkel figyelmeztessünk másokat, az erkölcsi rendtelenség és a züllöttség a pusztulásba viszik az embert; az, hogy megmutassuk, csak a Kegyelemben tudja az ember megtalálni a valódi üdvösség útját.

Valóban nagy tehát a feladat, amit az Úr ránk bíz, és ezekben a percekben mi biztosan képtelennek érezzük magunkat rá: de ne bátortalanodjunk el! Jézus és Mária jól ismernek minket, ismerik a határainkat és a tökéletlenségeinket, képességeinket, értékeinket és hibáinkat; amit várnak tőlünk az az, hogy sok szeretettel felajánljuk az imáinkat, cselekedeteinket, örömeinket, szenvedéseinket és a mindennapi keresztény tanúságtételt azzal a gondolattal, hogy mindez hozzájárul a világ üdvözítéséhez. **„Ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezésemre álltok, és együtt megmentjük a lelkeket”**, (86.7.27) hangsúlyozza a Szűzanya.

Legyünk Krisztus misztikus testének élő sejtje, vegyünk részt az imacsoportokban, legyünk szereplői a nagy üdvözítő műnek, amit a Szűzanya személyesen vezet a sátánnak és követőinek gonosz erőivel szemben, harc, amely Mária Szeplőtlen Szívének győzelméhez vezet majd.

Így földi tartózkodásunk végén mi is magunkévá tehetjük Szent Maximilián Kolbe szavait: *„Milyen békével és milyen boldogsággal leszünk elárasztva a halálos ágyunkon attól a gondolattól, hogy sokat, nagyon sokat fáradtunk és a Szeplőtelenért szenvedtünk.”*

Ezért nagy szeretettel és bizalommal mondjuk el együtt a felajánlás imáját, amelyet maga Mária tanított nekünk, megígérve Neki, hogy minden nap Vele maradunk, ahogyan Ő bennünk szeretne lakozni időnk végéig és még tovább:

„Ó, Mária, Világ Királynője, jóságos Édesanyánk!

Közbenjárásodban bízva rád bízuk lelkünket. Kísérj el minket minden nap az Öröm Forrásához! Ajándékozd nekünk az Üdvözítőt! Szeretet Királynője, neked szenteljük magunkat! Ámen.”

Dicsértessék a Jézus Krisztus!